

שִׁדּוּר צ'ר"ש

לא קוקסינלים

● **לניסים מישעל**, עורך ומנחה המישיר מוקד, עלה רעיון מכריע להביא לאולפן גם את הצד השני של שרות בתי-הסוהר — את האי-סדרים. הרברים קרו רק ברגע האחרון, ולכן כמעט שהתעוררה בעיה טכנית. האסירים היו צריכים להגיע לאולפן בתל-אביב, שם היה צריך לראיין אותם **אבי ברזילי**, בעוד שניסים מישעל יושב עם מרואייניו — רפי סוויסה, נציב שרות בתי-הסוהר, משה טימוקין, לשעבר מפקד מחוז תל-אביב והפרופסור מנחם אמיר, קרימינולוג — כירושלים. באולפן בתל-אביב נשארה רק מצלמה אחת, מכיוון שכל האחרות היו עסוקות באותו הערב בצילום שני מישקים חצי-גמר על גביע המדינה בכדורסל. לכן היו האפשרויות באולפן בתל-אביב מוגבלות. ברזילי לא הופיע על המירקע בכל מהלך התוכנית, אלא רק בתמונת-הסיום.

האסירים הגיעו לאולפנים כרבע ליל כערב. הם ישבו ביחד עם חמישה הסוהרים שבאו איתם ועם ברזילי, הכתב, במינוח-הטלוויזיה. אחר-כך נכנסו לשיחת-רקע במישורו של מישעל, ביחד עם ברזילי, ואחר-כך נשלחו אחרי-אחד לחדר האיפור להתאפר. לא מצא-חן בעיניהם, והם אמרו: "עוד יחשבו שאנחנו קוקסינלים!". ברזילי הסביר להם לשים מה נחוץ האיפור, ושיכנע אותם. משם צעדו אל האולפן, ועימם חמשת הסוהרים המלווים. ברזילי ביקש מהסוהרים לצאת מהי אולפן, כדי שהאסירים ירגישו יותר בנוח. נשאר רק סוהר אחד, וממנו ביקש שלא יתערב. גימיקים טלוויזיוניים, שהיו מתוכננים למישור, ירדו מעל הפרק, משום שזמן קצר לפני אות-התפתיחה נודע כי צבי גור, הרוצח הנמלט, נתפס, ועובדה זו שינתה את כל מהלך העניינים.

שיחות למערכת

● **לאיתן אורן** על כתבה רגישה בנושא האוניברסיטה המורמונית שעליה הצופים. אורן הצליח לתת זווית חזותית לסיפור של רדיפת היהודים הדתיים את הנוצרים הדתיים. אורן הצליח להראות את הפנאטיה של קבוצת היהודים הדתיים, הרודפים את המורמונים ומאיימים על חייהם עד כדי כך שהמורמונים אינם מוכנים לחשוף את עצמם בטלוויזיה. אחרי שידור הכתבה במבט ליל-שבת הגיעו עשרות שיחות-טלפון למערכת מאזרחים שביקשו את מיספר-הטלפון של ד"ר ריווד גלברייט, ראש-פרויקט האוניברסיטה, כדי לעודד אותו ולחזק את ידיו.

מאחורי המירקע

למי שייכת רמלה?

"תחום סיקור עיתונאי אינו עניין גיאוגרפי", אמר **אורי סורת**, מנכ"ל רשות-השידור, וביטל את הרעיון למנות את **מיכה לימור** ככתב-מיפלגות בירושלים. בעוד ש**רון רביב** יהיה כתב מיפלגות בתל-אביב בלבד. בימים האחרונים דובר במחלקת-החדשות בטלוויזיה עלייך שלימור יקבל תפקיד רומה לזה של רביב, הולטה שריחה מרוקנת מתוכן את תפקידו של רביב ככתב הטלוויזיה לענייני-מיפלגות. שביעה שהתקיימה ביום החמישי בלישכתו

הסקופ שנגנב

צבי גור, הרוצח הנמלט מהכלא, נתפס ביום הרביעי בשעה 7 וחצי בערב. הכתבים לענייני-מישטרה לא ידעו על תפיסתו. באותו הערב היו הכתבים עסוקים כנסיון למצוא מידע על מסקנות הוועדה שחקרה את נסיבות הבריחה ואת האחראים לה. עורכי-יומון-הערב של קול-ישראל ביקשו לראיין את חיים בר-לב, שרי-המישטרה. בר-לב סירב תחילה, אך אחרי שיכנועים הסכים להתראיין. בתנאי שלא ישאלו אותו דבר על מסקנות ועדת-החקירה. וכך היה.

בחדשות השעה 8 בערב הודיעו ברדיו על מסקנות הוועדה. **ברמלה מנשה**, כתבת קול-ישראל לענייני מישטרה בתל-אביב הצליחה לחשוף את המסקנות.

רבע שעה אחר-כך נודע למנשה כי צבי גור נתפס, וכי הוא עצור בתחנת-המישטרה בחולון. היא התקשרה מייד למערכת-החדשות, וכאופן יוצא-דופן נעשתה הפסקה בשידורים, והידיעה שודרה.

כשנודע לרפי סוויסה, נציב שרות-בתי-

השידור לשנת-הכספים השוטפת. התקציב, אגב, עוד לא אושר עליידי ועדת הכספים של הכנסת, אך התוספת כבר אושרה.

בשנה שעברה היה צפוי גרעון של 13 מיליון דולר בתקציב. תוך תרגילים חסכוניים, ובתוכנית לוחצת של המנכ"ל, הצליחה הרשות לצמצם את הגרעון לשיעור מיליון דולר. השנה הצליחו ברשות להגביר את הגביה, להמשיך בחיסכון ולפתח את שידורי-החסות ותשדירי-החדשות, וכך החזירו את החוב מן השנה שעברה — שביעה

של המנכ"ל השתתפו **יאיר אלוני**, מנהל-הטלוויזיה, **יאיר שמרון**, מנהל מחלקת-החדשות ו**מיכאל קרסין**, עורך מבט. כדי לחזק את החלטתו נגד פיצול התחום, שאל פורת מה קורה אם כתב נוסע בעיקבות פוליטיקאי בדרגה מהכנסת לתל-אביב, ולפוליטיקאי קורה משהו בעיר רמלה. האם הכתב הירושלמי אמור לסקר את המתרחש ברמלה, או שמא הוא צריך להזעיק את הכתב מתל-אביב, כדי שזה ידווח על האירוע? באותה ישיבה החליט פורת שמנהל-הטלוויזיה יכרוך מחדש את כל השינויים המוצעים במחלקת-החדשות, ויאשר רק את השינויים הקטנים והלא-משמעותיים. הוא הקפיד את כל השינויים הגדולים, והסביר כי בפברואר מסתיימת הקדנציה של יאיר שטרן כמנהל מחלקת-החדשות, עד אפריל צריך להשלים את תהליך הפיטורין, ואין טעם לעשות שינויים מרחיקי-לכת בלי לדעת אם הם יחזיקו מעמד אצל המנהל החדש (אם לא תוארך כהונתו של שטרן), ואם בעלי התפקידים אינם עומדים לפיטורין.

מלונדון לסער

תוכנית יש, אבל מנחה מחפשים, ואין מוצאים. התוכנית סיבה למסיבה נשארה ללא מנחה ואב. אחרי מאמצים רבים הגיעו ל**טוביה סער**, מנהל-הטלוויזיה לשעבר (העולם הזה 25.12.85). אך סער יתחיל בהנחה רק בעוד שבועיים. בינתיים ינחה **ירון לונדון** תוכנית אחת, אחרי שהתגבר לעשות זאת.

בתוככי הרשות

רווח בתקציב

הוועדה-מנהל של רשות-השידור אישר תוספת של שני מיליון דולר לתקציב רשות-

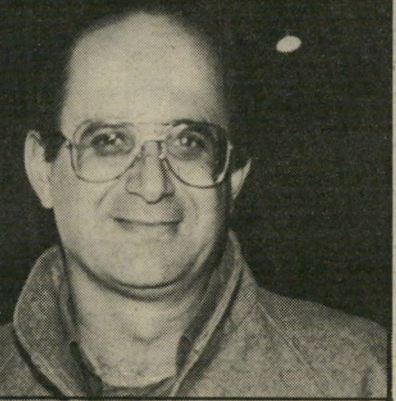

כתבת מנשה עם מפקד-כלא מולק בתחנת חולון למחר לאולפן

להתראיין גם במבט לחדשות בנוגע לתפיסתו של גור. אחרי שהשיגה את הסקופ, מיהרה מנשה לתחנת-המישטרה בחולון, ובחדשות השעה 9 ברדיו כבר הביאה קולות חיים, בין השאר את קולם של גור ושל יוסף פולק, מנהל כלא רמלה.

עובדי-הרשות לעשות עבודת צדריה, או כפי שהן מכנות — חאלטורות.

המיסמך, שהריון עליו הוא רק בתחילתו, קובע בהקדמה שרשות-השידור היא מוסד ממלכתי, ולכן חלות על העובדים חובות המתחייבות מעצם היותם עובדים ברשות ממלכתית. לפי הקרי-טרינונים האלה עובדי-הרשות הוא קבוע, ומני, לפי חוזה מיוחד וגם עובד הנמצא בחופשה רגילה או בחופשה-לא-תשלום מרשות-השידור. כעבודה צדריה נחשבת כל עבודה, לרבות

כתב רביב להתחלף בשער-הניגא

הנחית מופעים, כתיבה עיתונאית, הופעה ברדיו או בטלוויזיה, בארץ או בחו"ל. לא נחשב: יצירה אומנותית או יצירה מדעית או הרצאה חר'פעמית, שאינה נוגעת לתחום עיסוקו של העובד, ושאינה כה סתירת אינטרס של הרשות, ושאינה פוגעת בעבודתו. וכך, למשל, יכול כתב לענייני-מדע לתת הרצאות בנושאים פוליטיים מיפלגתיים וכו'.

אסור לעובד לעבוד בחוץ אלא באישור המנכ"ל. העבודה לא תאושר (עליידי המנכ"ל) אם היא תפגע בעובד או ברשות. לא יינתן היתר ליותר משנה. העובד לא יורשה להשתמש בצידור או בחומר שהועמד לרשותו עליידי הרשות, את האישור הוא חייב לקבל אחרי מילוי טפסים, בכתב, מראש, מידי המנכ"ל, באמצעות חוות-דעת של מנהל-המחלקה, מנהל-החטיבה, מנהל-שירותי המינהל ברדיו או בטלוויזיה, מנהל-הרדיו (או הטלוויזיה) והממונה על כוח-האדם ברשות. לפי כל האמור במיסמך לא נותר לעובדים, ולמנהלים, אלא לעסוק יום ולילה בנקשות לעבודות-חוק. העובדים יהיו טורדים במילוי טפסים על כל עבודת-חוק בנפרד (ואולי גם ימלאו טופסי שעות נוספות על עבודה נוספת זו), והמנהלים יצטרפו לשבת ולכתוב חוות-דעת על כל העובדים המבקשים אישורים.

ועדי-העובדים, שכל החברים בהם קיבלו מעמירב עותק של המיסמך, תוך בקשה לברך אותו כפומבי, מגבשים מצידם מסמך נגדי ("הגיוני יותר", לדבריהם) המבוסס רובו על חוקי-האתיקה העיתונאיים, והם עומדים להגיש אותו למנכ"ל ולוועדה-המנהל.

מיליון דולר — ונשאר עודף של שני מיליון דולר עד לסוף השנה. הוועדה-מנהל אישר את התוספת לתקציב, כשחלק מן הכסף מיועד להפקות מקורות חדשות, וחלקו הגדול להשלמות-בניה ולשיפוץ-תשתית.

איזו(ה) עברית?

הלוני הדתי, שניסה השבוע לתקן את חוקי-השבות, זימן הזרמנות-יפו לעורכים הלשוניים הרוגמאטיים של רשות-השידור. אלה הכריזו לפני יותר משנה מילחמת-הזרמה על האוגדים העיבריים (המיליות "הוא" ו"היא"), בטענה כי הם "יוצרים עברית מהוהה".

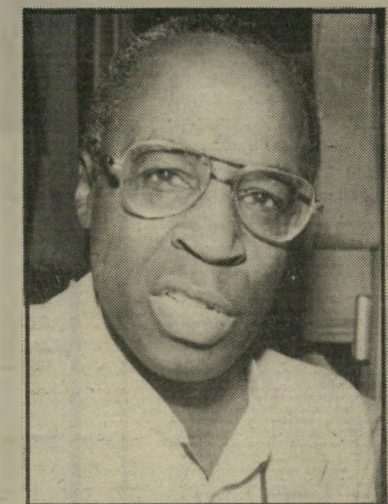
במשך השבוע כולו הופיעה על מירקע-הטלוויזיה השיקופית "מי יהודי?" והקריינים המיסכנים בטלוויזיה וברדיו נאלצו להיאבק בצירוף-מילים שרירותי, זה תחת הביטוי המקובל "מיהו יהודי?".

ליצני-הרשות התברחו כי עורכי-העברית שלהם עומדים לשכתב גם את פרק-יאבות, ולסרס את הפסוק המפורסם: "איזוהו חכם — הלומד מכל אדם".

עבודה צדריה

מילוי טפסים

לפי מיסמך שגיבש משה עמירב, יור-ועדת-האתיקה של רשות-השידור, ושהונח ביום השני על שולחן הוועדה-המנהל, לא יוכלו עוד

בנסון (רוברט ג'וז) ממשיך לרוץ

בנסון

רץ פעמיים

במוצאי-השבת, מייד אחרי שהתחילו להקריין בטלוויזיה פרק מן הסדרה הקומית בנסון, צילצלו צופים נזעמים לביתו של **אורי סורת**, מנכ"ל רשות-השידור, ולביתו של **יאיר אלוני**, מנהל-הטלוויזיה. הצופים טענו שהפרק ששודר באותו ערב כבר שודר שבועיים קודם לכן במוצאי-השבת. אלוני לא היה בביתו כדי להרגיע את הי-צופים הנזעמים. הוא שהה בכניין הטלוויזיה, אך ריבקה, אשתו, נאלצה לענות לכל קריאות הטלפון.